

Čís. 200.

Na úřední osobě, jež koná službu, při tom však vyřizuje s pachatelem pouze soukromou záležitost, nemůže sice býti spáchán zločin dle § 81 tr. z., ovšem ale zločin dle § 153 tr. z. Z okolností, že původně šlo o soukromou záležitost mezi úřední osobou a pachatelem, neplyne ještě, že setkání jich podrželo i na dále neslužební ráz.

(Rozh. ze dne 4. června 1920, Kr II 242/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 13. října 1919, pokud jím obžalovaný Jan Ž. uznán byl vinným pouze přestupkem dle § 312 tr. z. a obžalovaný Josef Š. pak sprostěn obžaloby pro zločin veřejného násilí dle § 81 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Neodůvodněna jest zmateční stížnost státního zastupitelství, pokud, opíraje se o § 281 čís. 5 tr. ř., vytýká rozsudku vnitřní rozpor, poněvadž na jedné straně zjišťuje, že strážník M. potupen byl obžalovaným Janem Ž. jako úřední osoba ve službě, zároveň však prohlašuje, že mezi strážníkem a obžalovaným nebylo žádného služebního výkonu, poněvadž prý obžalovaný strážníkovi vytýkal něco, co nemělo s úřední činností ani osobou tohoto jako veřejného zřízence nic společného, a strážník to také jako soukromou záležitost pojímal a vyřizoval. Není logicky nemyslitelné a vyloučeno, že na jedné straně mohl býti strážník u všeobecném výkonu své služby, kdežto na druhé straně mohl vyřizovati s obžalovaným záležitost soukromou způsobem neslužebním a chtěl obžalovaného, jak má soud za to, za ruku odvésti na radnici jen soukromě, za účelem soukromého vysvětlení. Výkon služby strážníkovy nečelil dle zjištění soudu nalézacího proti obžalovanému a nebylo tu služebního výkonu, jež by byl tento násilným svým protivením mohl zmařiti. Proto nelze též shledati zmateční stížnost odůvodněnou, pokud z důvodu § 281 č. 10 tr. ř. domáhá se odsouzení obžalovaného pro zločin dle § 81 tr. z., protože rozsudek zjistil, že strážník byl v době násilného útoku obžalovaného ve službě. Ovšem ale právem vytýká zmateční stížnost, že mělo soudem alespoň býti vzato v úvahu odsouzení pro těžké poškození na těle dle § 153 tr. z., když byl strážník při útoku obžalovaného, jak zjištěno, lehce ve tváři poškozen. Byl strážník veřejným úředníkem, vykonávajícím své povolání, a tudíž předmětem ochrany § 153 tr. z. K odsouzení obžalovaného soudem zrušovacím nestačí však dle § 288 č. 3 tr. ř. skutková zjištění rozsudku po stránce subjektivní, ježto není zjištěno, že poškození strážníkovy bylo se strany obžalovaného úmyslné a nestalo-li se snad bez jeho vůle toliko nahodilým zasažením. Proto bylo rozsudek ohledně Jana Ž. ku zmateční stížnosti státního zastupitelství zrušiti, a věc k opětovnému projednání a rozsouzení první stoličce vrátiti. Ohledně obžalovaného Josefa Š., jemuž kladeno za vinu, že obžalovaného Jana Ž. strážníkem

M-ovi a K-ovi násilně vytrhoval, vynesl nalézací soud výrok osvobozující od obžaloby dle § 81 tr. z. důsledkem svého zjištění, že vystoupení strážníka M-y vůči Janu Ž. bylo povahy soukromé, čímž byla prý vyloučena též skutková podstata jakéhokoliv trestního činu obžalovaného Š-a. Výrok ten jest však právně mylným a právem proto odporuje mu zmateční stížnost státního zastupitelství z důvodu § 281 č. 9 a) tr. ř. Jak rozsudek zjišťuje, přivolał si strážník M., byv ve výkonu své služby obžalovaným Janem Ž-em, byť i z podnětu soukromého, napaden a týrán, na pomoc strážníka Heřmana K., by mu přispěl v obraně proti útoku obžalovaného Ž-a. Zda-li však tato o b r a n a ve službě napadeného strážmistra M-ky, při níž teprve k násilnému vytrhování obžalovaného Ž-a z rukou strážníků obžalovaným Josefem Š-em došlo, nebyla již úředním v ý k o n e m strážnickovým, čelícím proti obžalovanému Ž-ovi, jehož násilné zmaření mělo zasažení obžalovaného Š-a přivést, nelze ovšem na základě kusých skutkových zjištění v rozsudku tvrditi. Jen následkem nesprávného právního posouzení z důvodu, že p ů v o d n ě jednalo se o soukromou záležitost mezi strážníkem M-ou a obžalovaným Janem Ž-em, vyloučil rozsudek na témže nepostačujícím skutkovém podkladě skutkovou podstatu jakéhokoli trestního činu obžalovaného Š-a, maje mylně za to, že původně neslužební setkání strážnickovo s obžalovaným Ž-em i v dalším průběhu musilo podržeti svůj neslužební ráz.

Čís. 201.

Legionářské sbory tvoří samostatná oddělení čsl. vojska ve smyslu článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. z. z r. 1863.

(Rozh. ze dne 4. června 1920, Kr II. 76 20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Jana Š. do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 14. února 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupky proti bezpečnosti cti dle §§ 491 a 496 tr. z. a dle čl. V. zák. ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. z. z roku 1863.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. Dovojuje, že výrok »kluci«, jehož použil obžalovaný, se nevztahoval na legionáře jako samostatný oddíl československého vojska, nýbrž že byl pronesen v hovoru o mladších vojácích v protivě proti vojákům starších ročníků a to nikoliv jako nadávka nýbrž jako označení, kterého starší vojáci obvyklým způsobem užívali k označení mladších ročníků, bez nádechu urážky. Svým výrokem měl prý obžalovaný na mysli určité případy z válečné doby a nechtěl pronést předhůzku legionářům. Soud však zjišťuje příslušný výrok na základě svědectví Edvarda M. v tomto znění: »Legionáři, ti kluci, byli také na frontě, báli se a utekli, a nyní je republika hostí.« Dle svědectví Františka K. zněl výrok: »Staří